Lossi piiras igast küljest vesi. Sinna pääses ainult ujudes või paadiga. Suure lehepärjana ümbritses haigemaja niiöelda konnade keeles vesiaed. See oli vesiroosest, mis laialilaotatud lehtedega tihedalt olid kasvanud ojalossi ümber.

„Kui tore, kui ilus, kui imelik," imetles Peedu. Lähemale jõudes kostis haigemajast tasane konnade ühesilbine õhtulaul. Leht peatus veetrepil. Ravitsejaõde hüppas kiiresti trepile. Kohe tulid haigemajast väikesed ravitsejaõed ja kandsid Malle sisse. Uksele tuli doktor Krookus, küsides murelikult:

„Kuidas on, oli tal tee peal palju valusid?"

Malle viidi väikesse koopasse ja asetati pesasarnasele asemele. Doktor vaatas hoolega Malle jalga ja laskis haiget kohta lakkuda ühel väikesel konnal. Kõik lahkusid Malle juurest, ainult üks õdedest jäi nuku juurde valvama. Doktor näitas Peedule oma töökoobast, lõikustuba ja haigete puhkeruumi, ise jutustades, et haigemajas on praegu ravimisel üheksa haiget. Head ööd soovides kadus doktor. Peedu ruttas oma koopasse ja puges pesasse.

Oli vaikne kevadeöö. Vahel kuuldus möödalendavate ööputukate lennupõrinat, siis jäi jälle vaik-

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 34